

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/10/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010061
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010061.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, v zastúpení Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/022/2013 zo dňa 26. marca 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/022/2013 zo dňa 26. marca 2013 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút : BÚ - depozitný účet neúročený č. 7000061219/8180 v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Odporca rozhodnutím č. RP/022/2013 zo dňa 26. marca 2013, vydaným v správnom konaní č. 475-PLO/O-5972/2012 postupom podľa ust. § 71 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z., alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodol o tom, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programu Súdna sieň zo dňa 17. septembra 2012 odvysielaného o cca 18:00 hod na programovej službe JOJ, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 2 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1 500 eur. Súčasne vyslovil, že podľa ust. § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a v zmysle ust. § 67 ods. 16 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu podal v zákonnej lehote opravný prostriedok navrhovateľ z dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní žalovanej bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ má za to, že nie je a nebol povinný predložiť Rade záznam z vysielania a to ani na vyžiadanie Rady, nakoľko táto povinnosť neoprávnene zasahuje do práv garantovaných Ústavou SR (čl. 46 Ústavy SR) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) a to v intenciách trestnoprávnej zásady neobviňovať samého seba. Navrhovateľ vedomý si rozhodnutí Najvyššieho súdu SR ako i Ústavného súdu SR, ktorý sa obdobnou problematikou už zaoberali, zotrváva na svojom vyššie prezentovanom názore. K záveru o neexistencii rozhodnutí ESLP aplikovateľných na skutkové okolnosti zdôraznil, že pre aplikáciu eurokonformného výkladu ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa jeho názoru postačuje aplikovať všeobecné závery judikatúry ESLP, ktorá bola uplatnená v súvislosti so zásadou „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“, pri konaniach trestnoprávnej, daňovej a administratívnej (správnej) povahy. Judikatúra ESLP je jednoznačná v tom, že nemožno požadovať aktívnu súčinnosť pri získavaní vecných dôkazov, pred vznesením obvinenia a na akékoľvek konania, ktoré majú charakter trestného obvinenia. Navrhovateľ poukázal na rozhodnutie Funke v. Francúzsko, Allen v. Spojené Kráľovstvo, Marttinen v. Fínsko...

Ďalej má navrhovateľ zato, že účelom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní nie je kontrola dodržiavania 45 dňovej lehoty archivácie vysielaných programov ako to mylne naznačuje Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí IV. ÚS/47/2013, ale účelom predmetného ustanovenia je zabezpečenie podkladov ku kontrole dodržiavania všetkých povinností podľa zákona o vysielaní a najmä k vedeniu správnych konaní Rady voči regulovaným subjektom na úseku vysielania a retransmisie. Vysielateľ má síce povinnosť archivovať záznam z vysielania po dobu 45 dní (45 x 24 hod.), ale nie každý záznam z vysielania je doručovaný Rade. Doručovanie je už selektívny proces zo strany Rady, ktorého účelom nie je evidencia ani archivácia, ale naopak kontrola z hľadiska dodržiavania povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní (prip. následné možné zahájenie správnych konaní). Navrhovateľ zastáva názor, že ak je vysielateľ už v čase vyžiadania záznamu osobou „podozrivou“ musia byť garantované jej procesné práva vrátane práva neobviňovať seba samého, čiže neposkytovať aktívnu súčinnosť pri produkovani dôkazov vo svoj neprospech. Podľa jeho presvedčenia samotná povinnosť aprobovaná právnou normou ju nezbavuje jej možného rozporu s právami Vysielateľa garantovanými Ústavou SR alebo Dohovorom. Za rozhodujúci faktor považuje navrhovateľ „charakter“ štátneho donútenia. V tejto súvislosti poukázal navrhovateľ na právny názor prezentovaný v rozhodnutí ESLP Bykov v. Rusko. Ďalej navrhovateľ uviedol, že štátne donútenie spočíva v povinnosti dodať záznam, pričom jeho nedodanie je klasifikované ako správny delikt a navyše finančne sankcionovaný zo strany Rady v zmysle zákona o vysielaní. Navrhovateľ má však za to, že nie je relevantné, či za porušenie povinnosti hrozí trestnoprávna sankcia alebo nie, pričom hrozba trestnoprávnej sankcie nie je nevyhnutnou podmienkou na posúdenie toho, či došlo k zásahu do práva na spravodlivé súdne konanie, pretože v Slovenskej republike neexistuje trestnoprávna zodpovednosť právnických osôb. Vo vzťahu k proporcionalite navrhovateľ zdôraznil, že pokiaľ sa jednoznačne priznáva právo Rade na vyhotovovanie záznamov z vysielania na vlastnom nahrávacom zariadení, potom nemôže existovať proporcionalita zásahu do práv vysielateľa na základe ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní, nakoľko Rada má právo a povinnosť využiť všetky prostriedky na zistenie skutkového stavu veci, čiže aj vyhotovovať záznamy z vysielania na vlastnom nahrávacom zariadení. Proporcionalita zásahu nemôže byť v zmysle judikatúry ESLP tam, kde je účel sledovaný obmedzením základného práva možné dosiahnuť iným spôsobom, ktorý v nižšej miere obmedzuje vysielateľa.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní namieta aj neprimerane a neodôvodnene vysokú pokutu za porušenie povinnosti a to najmä s prihliadnutím na rozhodovaciu prax Rady v obdobných veciach proti iným vysielateľom. Konštatoval, že napadnutým rozhodnutím Rada uložila vysielateľovi pokutu vo výške takmer 9 násobku sumy pokuty, ktorú bežne udeľuje iným vysielateľom, ktoré majú identické postavenie na mediálnom trhu. Takéto konanie Rady považuje navrhovateľ za diskriminačné a predstavuje to takú vadu rozhodnutia ktorá má vplyv na jeho zákonnosť. Vzhľadom na uvedené navrhol navrhovateľ odvolaním napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, zároveň žiadal o náhradu trov konania.

Z vyjadrenia odporcu k podanému odvolaniu navrhovateľa je zjavné, že ten považuje svoje rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov. Výšku uloženej

sankcie - pokuty považuje rovnako za plne odôvodnenú. V správnom konaní sa riadne vyrovnala s argumentmi navrhovateľa. Napadnuté rozhodnutie nevykazuje podľa názoru odporcu žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup odporkyne v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Vo vzťahu k navrhovateľom uvedeným rozhodnutiam ESLP Funke proti Francúzsku, Marttinen proti Fínsku, Chambaz proti Švajčiarsku, Allen proti Spojenému kráľovstvu odporca zdôraznil, že vzhľadom na obsah prejednávanych prípadov pred ESLP sa tieto na predmetný prípad nevzťahujú, nakoľko v čase vyžiadania záznamov sa nevedelo proti navrhovateľovi žiadne konanie v súvislosti s odvysielaným programom ani nebolo vyslovené žiadne dôvodné podozrenie, že mohol spáchať správny delikt. K vyžiadaniu záznamu došlo z dôvodu zmonitorovania vysielania predmetného programu.

Ďalej odporca v súvislosti s účelom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní poukázal na zákonnosť postupu Rady z dôvodu, že takýto postup zákonodarca upravil priamo v právnom poriadku konkrétne v ust. § 5 ods. 1 písm. m) zákona o vysielaní, na základe ktorého má Rada právo žiadať záznamy vysielania od vysielateľov. Samotným účelom ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní je zabezpečiť pre Radu podmienky pre efektívne vykonávanie jej zákonnej kompetencie uvedenej v ust. § 5 ods. 1 písm. g) zákona o vysielaní - dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblastiach upravených zákonom, čo znamená aj dohliadať na obsah vysielania. Aby mohla Rada túto kompetenciu vykonávať efektívne a v súlade so zásadou hospodárnosti, je potrebné, aby jej boli vyžiadané záznamy doručené včas, t. j. v požadovanej lehote a tiež aby bol doručený záznam v celej vyžiadanej dĺžke. Odporca opätovne v tejto súvislosti zdôraznil, že v čase vyžiadania záznamu a jeho doručenia nie je voči vysielateľovi v súvislosti s obsahom vyžiadaného záznamu vysielania vedené žiadne správne konanie a nie je ani vyslovené žiadne dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu zákona. Zo strany odporcu sa jedná o kontrolu dodržiavania všetkých povinností, ktoré zo zákona vysielateľovi vyplývajú.

Vo vzťahu namietanej aktívnej súčinnosti ako aj k právu neobviňovať seba samého odporca konštatoval, že navrhovateľ vychádza pri formulovaní svojho argumentu z premisy, že záznam vysielania, ktorý poskytuje odporkyni, je ako dôkaz preukazujúci spáchanie správneho deliktu použitý proti nemu, čo je podľa jeho názoru v rozpore so zásadou „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“ a tým aj v rozpore s jeho právom na inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Odporca uviedol, že povinnosť uchovávať súvisle záznamy vysielania a na vyžiadanie Rady jej ich poskytnúť je upravená v ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní. Záznam vysielania, ktorý poskytuje odporkyni navrhovateľ, nie je dôkazom usvedčujúcim ho zo spáchania správneho deliktu. Záznam vysielania je podkladom pre rozhodnutie a jeho hodnota spočíva v tom, že (v zásade vždy) presne a úplne zachytáva skutkový stav. Jeho poskytnutie však nie je možné považovať za „sebausvedčenie“. Poskytnutie záznamu nie je možné podľa názoru odporcu stotožňovať s priznaním sa k spáchaniu správneho deliktu a ani s poskytnutím dôkazu o spáchaní správneho deliktu. Zdôraznil, že k podobnému názoru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 4Sž/19/2012, 8Sž/15/2011, 8Sž/29/2011. Taktiež poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 12/2013-10 a IV. ÚS 47/2013-26, ktorý sa vyjadroval k povinnosti dodať Rade záznam vysielania. V súvislosti s aktívnou súčinnosťou má odporca za to, že v prípade poskytovania záznamov vysielania nejde o aktívne konanie v pravom slova zmysle. K obdobnému záveru dospel aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 3Sž/23/2012 na ktoré odporca poukázal. Vo vzťahu k sebaobviňovaniu odporca poukázal na rozhodnutie ESLP Saunders proti Veľkej Británii, pričom skonštatoval, že podľa konštantnej judikatúry ESLP poskytovanie dokumentov nezakladá rozpor s právom neobviňovať seba samého, a teda ani s právom na spravodlivý proces. Tieto dokumenty (v tomto prípade záznamy z vysielania) už v čase ich vyžiadania objektívne existovali, vysielateľ ich vytvoril z vlastnej vôle a nebol k tomu nijakým spôsobom nútený. Rada si teda od vysielateľa iba vyžiadala už existujúci záznam vysielania, ktorý vysielateľ predtým dobrovoľne prezentoval verejnosti. V tejto súvislosti podporil odporca svoju argumentáciu rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sž/25/2012-39. Konštatoval, že predkladanie záznamov vysielania má úplne inú kvalitu ako „predkladanie dôkazov proti sebe“, pričom rozdiel medzi týmito dvoma inštitútmi je zrejmy aj zo samotnej skutkovej podstaty, ktorú prejednával ESLP vo veci Bykov proti Rusku. Odporca v súvislosti s právom neobviňovať seba samého tiež uviedol, že už zo samotnej podstaty tohto práva je zrejme, že ide o právo osôb, ktoré spáchali určitý delikt. Pokiaľ teda podľa navrhovateľa je predmetná povinnosť v rozpore s jeho právom neobviňovať seba samého v zásade tým tvrdí, že vo vysielaní, ktorého záznam si Rada od neho vyžiada,

porušuje niektorú z povinností ustanovených v zákone o vysielaní, avšak z rozhodovacej praxe Rady je zrejmé, že tomu tak v skutočnosti nie je.

Odporca v súvislosti s namietnutým zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie ktorý považuje za ústavne neproporcionálny zdôraznil, že hoci smie rada vyhotoviť záznam vysielania pomocou svojho nahrávacieho zariadenia, pokiaľ jej vysielateľ záznam nedodá je taktiež oprávnená si záznam vysielania od vysielateľa vyžiadať. Táto povinnosť mu vyplýva z ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní a v takom prípade nie je možné ustáliť konkrétne právo navrhovateľa do ktorého by mohlo byť zakotvením tejto povinnosti resp. vynucovania jej plnenia zasiahnuté. Nie je teda možné podľa názoru odporcu uvažovať o zásahu do konkrétneho práva navrhovateľa. Okrem iného podotkol, že v danom prípade zákon ani nedáva priestor na skúmanie proporcionality zásahu do práv navrhovateľa, nakoľko povinnosť ustanovená v ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní je formulovaná jednoznačne. V danom prípade vysielateľ Rade záznam vysielania neposkytol, čo automaticky zakladá rozpor so zákonom, akékoľvek ďalšie skúmanie, do akej miery rozhodnutím Rady dôjde k zásahu do práv navrhovateľa je preto z tohto pohľadu bezpredmetné.

Vo vzťahu k namietnutej výške pokuty má odporca za to, že sa s výškou uloženej sankcie náležite v odôvodnení svojho rozhodnutia vyrovnal. Pri určovaní výšky vychádzal z ust. § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a bral zreteľ na rozsah a dosah vysielania navrhovateľa, mieru jeho zavinenia, trvanie a následky porušenia povinnosti, závažnosť správneho deliktu a samozrejme predchádzajúce uložené sankcie. Okrem iného zdôraznil, že účastník sa správneho deliktu dopustil opakovane. Zdôvodňovanie rozdielov medzi výškou uloženej sankcie v rôznych správnych konaniach týkajúcich sa rôznych účastníkov konania nie je potrebné ani účelné, nakoľko skutkové stavy boli v jednotlivých správnych konaniach rozdielne. Uložená sankcia podľa názoru odporcu celkom zjavne nevybočuje zo zákonom stanoveného rámca (od 167 eur do 6 638 eur), pričom nedosahuje ani štvrtinu stanoveného rozsahu pre uloženie sankcie. Na podporu uvedeného záveru poukázal odporca na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sž/37/2011 ako i na rozhodnutie 4Sž/25/2012.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol odporca odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 475-PLO/O-5972/2012, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na pojednávaní súdu dňa 28. mája 2014. dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je nedôvodný.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania č. 475-PLO/O-5972/2012 vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. l) zák. č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programu Súdna sieň zo dňa 17. septembra 2012 odvysielaného o cca 18:00 hod na programovej službe JOJ, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 2 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1 500 eur. Odvolanie voči uvedenému rozhodnutiu je predmetom tohto konania, podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p..

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená

zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Podľa ust. § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonosti a pravdivosti.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 3 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách, poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi. 7)

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. h), m) zák. č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa ust. § 16 ods. 3 písm. l) zák. č. 308/2000 Z. z., vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencii po dohode s vysielateľom.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) zák. č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi 7) rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ust. § 67 ods. 2 písm. a) zák. č. 308/2000 Z. z., rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 165 eur do 6 638 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 1 659 eur, ak neposkytol rade požadovaný záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l)],

Podľa ust. § 71 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný

predpis o správnom konaní 49) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu je vecne správne. Navrhovateľ jednak namietal, že rozhodnutie odporcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a jednak, že v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. S uvedeným sa odvolací súd nestotožňuje. Skutkový stav nie je medzi účastníkmi konania sporný, preto sa odvolací súd sústredil na odvolacie námietky vznesené navrhovateľom. Zo zisteného skutkového stavu nepochybne vyplynulo, že navrhovateľ nedodal odporcovi na požiadanie súvislý záznam z vysielania programu Súdna sieň zo dňa 17. septembra 2012 odvysielaného v čase o cca 18:00 hod na programovej službe JOJ, o ktorého dodanie odporca požiadaval listom zo dňa 18. septembra 2012, pod značkou 4656/2012, doručeného zástupcovi navrhovateľa dňa 20. septembra 2012. K vyžiadaniu predmetného záznamu vysielania došlo na základe ust. § 5 ods. 1 písm. m) v spojení s ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní. Pokiaľ odporca začal správne konanie pre porušenie ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní, ktorého porušenie sa na základe zisteného skutočného stavu aj v správnom konaní preukázalo, postupoval odporca v súlade so zákonom, keď navrhovateľa pre porušenie predmetného ustanovenia sankcionoval. Navrhovateľ napriek vedomosti o rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako i Ústavného súdu SR v totožných veciach zotrval na svojom názore o tom, že povinnosť predložiť záznamy vysielania zasahuje do jeho práv garantovaných Ústavou SR ako i práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) v intenciách trestnoprávnej zásady „neobviňovať samého seba“. S uvedeným sa odvolací súd nestotožňuje a ohľadne tejto námietky poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, konkrétne rozhodnutia vydané pod sp. zn. 5SŽ/18/2011, 8SŽ/15/2011, 8SŽ/29/2011, ktorý sa už s predmetnou argumentáciou navrhovateľa dostatočne vysporiadal a odvolací súd v predmetnej veci nezistil dôvod, prečo by sa mal odchýliť od ustálenej judikatúry. Okrem uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí vydanom pod sp. zn. 3SŽ/28/2012 s čím sa stotožňuje i senát odvolacieho súdu, konštatoval, že „porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (nemo tenetur se ipsum accusare) môže podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, avšak v prejednávanej veci išlo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľka nekonala ako osoba obvinená, resp. podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte. Preto ani nebol dôvod, aby navrhovateľka musela využiť okolnosť, vylučujúcu protiprávnosť konania, konkrétne v rámci realizácie svojho práva „neobviňovať seba samého“.

Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav, obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebíhalo správne konanie voči navrhovateľke. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka.“

Odporca správne vo svojom vyjadrení poukázal na skutočnosť, že samotným účelom ust. § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní je zabezpečiť pre Radu podmienky pre efektívne vykonávanie jej zákonnej kompetencie uvedenej v ust. § 5 ods. 1 písm. g) zákona o vysielaní - dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblastiach upravených zákonom, čo znamená aj dohliadať na obsah vysielania. Aby mohla Rada túto kompetenciu vykonávať efektívne a v súlade so zásadou hospodárnosti, je potrebné, aby jej boli vyžiadané záznamy doručené včas, t. j. v požadovanej lehote a tiež aby bol doručený záznam v celej vyžiadanej dĺžke. Okrem uvedeného z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva záver, že za zanedbateľnú nemožno považovať okolnosť, že záznam vysielania, ktorý je vysielateľ povinný poskytnúť, predsa nie je skutočnosťou známou len vysielateľovi, ale ide o komunikát šírený verejne, spôsobom umožňujúcim oboznámiť sa s jeho obsahom širokému okruhu recipientov na multiregionálnej ploche, vysielateľ teda neprodukuje dôkaz, ktorý nie je známy, ide len o podklad pre zákonnú činnosť Rady, ktorý už všetci videli.

Odvolací súd taktiež námietku navrhovateľa o neproporcionálnom zásahu do jeho práv vyhodnotil ako nedôvodnú. Jednak nie je zjavné, do akého základného práva malo byť Radou zasiahnuté a predkladanie záznamov na vyžiadanie Rady je zákonnou povinnosťou vysielateľa, preto nie je rozhodujúce, či Rada

vyhotovuje záznamy z vysielania na vlastnom nahrávacom zariadení.

Vo vzťahu k námietke ohľadne neprimerane a neodôvodnene vysokej pokuty za porušenie povinnosti má odvolací súd za to, že odporca sa v odôvodnení rozhodnutia relevantným spôsobom vysporiadal so zákonnými kritériami pre určenie výšky pokuty podľa ust. § 64 ods. 2, 3 zákona o vysielaní. Z rozhodnutia je zrejmé, že navrhovateľ bol už za porušenie rovnakej povinnosti sankcionovaný a teda sa správneho deliktu dopustil opakovane, taktiež sa jedná o multiregionálneho vysielateľa, pričom porušením povinnosti znemožnil odporcovi výkon jeho kompetencií. Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci voľnej úvahy správneho orgánu (tzv. diskrečná právomoc), v ktorom správny orgán v zákonom stanovenom limite uplatní svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania. Podľa názoru odvolacieho súdu sa odporca z takto vymedzeného rámca jeho diskrečnej právomoci neodklonil, výšku pokuty určil v rámci zákonného rozpätia a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil. Podľa názoru odvolacieho súdu porovnávanie výšky uložených pokút navrhovateľom s inými vysielateľmi a tým poukazovanie na diskrimináciu nie je dôvodné, nakoľko skutkové okolnosti sú v každom prejednávanom prípade odlišné a pokiaľ rozhodnutie obsahuje dostatočné odôvodnenie výšky sankcie pri zohľadnení jej zákonných kritérií nemožno to považovať za dôvod nezákonnosti rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru o správnosti a zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu a toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 eur súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb..

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.